

ský opatrovník proti rozsudku tomu včas odpor a zmateční stížnost. Ježto nezl. Václav R. se opravných prostředků vzdal, byly odpor jeho dle § 427 tr. ř. a jeho zmateční stížnost dle § 1 čís. 1 a § 4 čís. 1 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z r. 1878 zavrženy, což ohledně zmateční stížnost již soud první stolice učiniti měl. Odpor otcovského opatrovníka proti cit. rozsudku zavržen byl proto, poněvadž dle § 427 tr. ř. má právo, podati odpor, pouze obžalovaný a poněvadž výjimečné předpisy §§ 282, 283 tr. ř. na právo, podati odpor, vztahovati nelze (Storch II. str. 541).

Čís. 861.

Bylo-li hlavní přelíčení odročeno, nelze je konati v dobu původně stanovenou, třebas odročovací usnesení bylo obžalovanému doručeno až po termínu původním, jen když obhájce se byl dozvěděl o odročení před původním termínem.

(Rozh. ze dne 23. května 1922, Kr I 245/22(2.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti Františka R-a jakožto otcovského opatrovníka obžalovaného nezl. Václava R-a do rozsudku krajského, jakožto nalézacího soudu v Jičíně ze dne 21. prosince 1922, kterýmž nezl. Václav R. byl uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 — II c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

V této trestní věci mělo se konati hlavní přelíčení dne 21. prosince 1921, o 4. hod. odpolední, bylo však usnesením ze dne 18. prosince 1921 odloženo ku 30. prosinci 1921 na 11 hod. dopolední. Usnesení to doručeno bylo obhájci obžalovaného dne 21. prosince 1921 před 3. hod. odpolední a obhájce poslal obžalovaného, jakož i jeho za svědka předvolaného bratra Františka domů s tím, by bez předvolání dne 30. prosince 1921 k soudu se dostavili. Přes to konalo se patrně následkem nedopatření hlavní líčení v uvedené věci dne 21. prosince 1921 a když obžalovaný, jenž dle protokolu o hlavním přelíčení k němu se dostavil bez obhájce, odešel, bylo usneseno, by se dle § 427 tr. ř. konalo líčení v nepřítomnosti obžalovaného. Když obžalovaný domů se vrátil, bylo mu doručeno odročující usnesení dne 22. prosince 1921. Zmateční stížnost, uplatňující proto zmatek dle § 281 čís. 3 tr. ř., jest v právu. Obžalovanému byla sice obsílka k uvedenému líčení doručena, než odročujícím usnesením byla tato obsílka zrušena a nelze proto za to míti, že obžalovaný byl k tomuto přelíčení řádně obeslán. Tomu není na závalu ta okolnost, že mu odročující usnesení bylo doručeno až 22. prosince 1921, poněvadž obhájci jeho dotyčné usnesení bylo doručeno včas a on jím o něm byl vyrozuměn. Ta okolnost, že obžalovaný k líčení přišel a beze všeho vysvětlení odešel, nemůže mu býti rovněž ku škodě, neboť, pakli soud první stolice přes odročení líčení, je předsevzal, nařídil tím líčení nové, k němuž měla býti ku přípravě pod následky zmatečnosti obžalovanému poskytnuta dle § 221 tr. ř. lhůta

aspoň třídní. Byly tudíž provedením líčení v nepřítomnosti obžalovaného porušeny předpisy §§ 427 a 221 tr. ř., jichž dlužno šetřit pod neplatností. Že to bylo obžalovanému ku škodě vychází na jevo z ustanovení § 274 tr. ř., dle kterého se může, má-li obžalovaný obhájce a tento se nedostaví, líčení odročiti. Obžalovaný obhájce měl, soudu okolnost ta byla známou a nemělo se proto již z toho důvodu, by obžalovaný nebyl na své obhajobě zkrácen, líčení konati. Pro tento zmatek byl rozsudek dle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. z. pro rok 1878 zrušen a, ježto se nelze obejít bez opětovného hlavního přelíčení, slušelo uznati, jak se stalo.

Čís. 862.

Zločin veřejného násilí dle § 98 tr. zák.

Pojem osob, »jsoucích pod ochranou« toho, komu bylo vyhrožováno.

(Rozh. ze dne 27. května 1922, Kr I 419/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 25. února 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí dle § 98 b) tr. zák.

Důvody:

Rozboru při veřejném roku zůstaly vyhrazeny důvody zmatečnosti čís. 9 a) a 9 b) § 281 tr. ř. Ani v této části nelze však zmatečnou stížnost přiznati oprávnění. Po skutkové stránce zjišťuje nalézací soud, že ve dvoře V. bývalo zvykem a bylo i v roce 1920 dobývání řípy prováděno tím způsobem, že chudší lid z okolí dobýval řípu za to, že si mohl odnésti chrást, naproti čemuž dělníků, ve dvoře samém zaměstnaných, nebylo k dobývání řípy užíváno. Dále běže soud za prokázáno, že dělníci dvorští domáhali se zaměstnání při dobývání řípy a že dne 24. září 1920 žádali prostřednictvím svého důvěrníka, obžalovaného R-a, správce dvora G-a, by do té doby, dokud námezdní spor nebude vyrovnán, zastavil práci lidí, řípu dobývajících. Správce však nevyhověl. Téhož dne odpoledne dostavili se obžalovaní R. a S-ová v průvodu skoro veškerých dělníků a deputátníků ku jmenovanému správci a vyzývali ho opět, by zastavil práci řepářskou. Když to odmítl, zvolala S-ová, že si to udělají tedy sami, že chrástařům rozbijí palice, a R. volal, že je půjdou vyhnat, jest-li G. chrástaře neodstraní, že je odstraní oni. V tomto skutkovém ději shledal nalézací soud skutkovou povahu zločinu vydírání dle § 98 b) tr. zák. a postavil se při tom na rozdíl od obžaloby na stanovisko, že nebylo vyhrožováno správci G-ovi nějakým zlem, směřujícím proti jeho osobě, nýbrž že bylo vyhrožováno ublížením na těle lidem u dvora zaměstnaným, jež nalézací soud pokládá za osoby jsoucí pod správcovou ochranou. Proti tomuto předpokladu brojí zmatečnou stížnost obžalovaných, dovolávajíc se důvodu čís. 9 a) § 281 tr. ř. Namítá v podstatě, že dotyčné osoby zcela přechodně a vyjimečně pracovaly u dvora za chrást, že nebyly vůbec stálými dělníky u dvora, nebyly ani k němu ani ku správci G-ovi ve služebním poměru, že to byly osoby úplně cizí, malorolníci a